

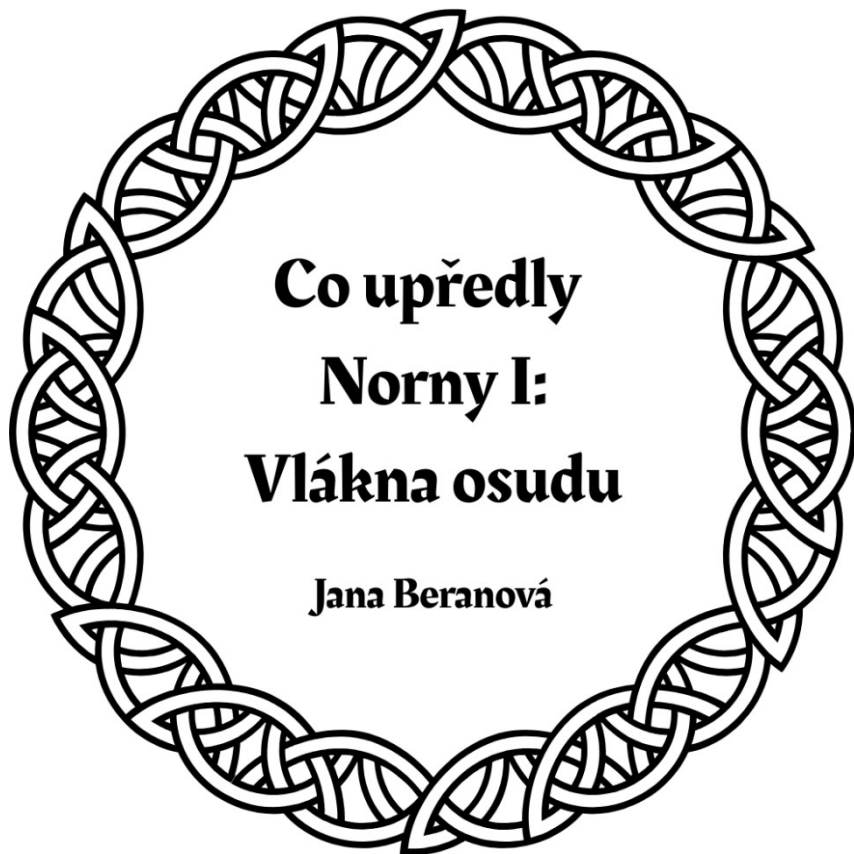
Jana Beranová

VLÁKNA

Co upředly Norny I.

OSUDU

**Co upředly
Norny I:
Vlákna osudu**

Jana Beranová

Anotace

Když jarl Knut v odvetě za útok na své území odvede několik zajatců, netuší, že právě změnil svůj osud. Nachází se mezi nimi Birte, žena, která se odmítá podvolit, a její vzdor mu bude trnem v oku i jiskrou rozdmýchávající oheň v jeho vášnivé krvi. Touha a čest se střetnou v syrovém světě Vikingů, kde vládne síla, odvaha a bohové hrají s lidmi vlastní hry.

Ale osud třímají ve svých rukou Norny – sudičky Urd, Verdandi a Skuld, a jejich vlákna mohou spojit dva životy způsobem, který nikdo nepředvídá.

Vstupte do příběhu o vášni, odhodlání a ceně, kterou jsme ochotni zaplatit za lásku, i kdybychom měli shořet v plamenech boje.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci, 1. vydání a 144.eknihy v edici Solis

Autor © Jana Beranová

Redakce a korektura: Lucie Zubalíková, Markéta Hrubá, Irena Nová

Sazba: Kristýna Tichá

Obálka: Anežka Kocmanová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-63-9 (epub)

978-80-88525-64-6 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Upozornění:

Obsahuje násilí, vulgarismy, sexuální scény, obětování zvířat, znásilnění, kruté fyzické tresty, popisy zranění, zabíjení, smrt dítěte a témata, která mohou být citlivá pro těhotné ženy. Zvažte, prosím, zda je pro vás tato kniha vhodná, obzvláště pokud je vám méně než 18 let.

Poznámka autorky:

Příběh je zasazen do Skandinávie zhruba 10. století n.l. Vzhledem k tomu, že se jedná o žánr romantasy, jsou však všechny postavy a místní názvy smyšlené a nezakládají se na skutečnostech.

Navzdory důkladným rešerším nemusí být některé zde uváděné skutečnosti historicky přesné, nebo byly záměrně zjednodušeny pro snazší přiblížení čtenáři. Pokud někde používám výraz Viking, jedná se o jisté zjednodušení vztahující se obecně spíše na označení dávných severanů.

Ve vyprávění jsou též zmiňovány runy spadající do dřívějšího období, v němž se používaly ještě symboly staršího futharku – i proto nemusí některé postavy plně porozumět jejich významu.

Věnování:

*Těm, kteří věří na osud, a přesto se jej nebojí vzít do
vlastních rukou.*

Knut

Promnu si namožené rameno a bolestně syкну. Těch ran mečem i sekerou dnes padlo z mé strany hodně. Jenže když si Leif nedal pokoj, musel prostě dostat za vyučenou. Snad ho teď chvíli přejde chuť na další výpady na naše území. Na *moje* území.

Desetinu kořisti, která případně osadě, už jsme dali stranou. Bude potřeba rozšířit ochranný val a některé lodě by snesly nové plachty, které jsou vždycky nákladnou položkou. Ne všechny stihnou mé otrokyně utkat včas před odjezdem na výpravu, tudíž prostředky na jejich nákup přijdou vhod. Zbytek se rozdělí mezi bojovníky, stejně jako zajatci. Někdo možná uvítá nové nevolníky a ostatní můžeme prodat.

Na druhém konci velké síně už jsou připraveni. Jakožto jarl mám právo výběru jako první, i když nikoho dalšího vlastně momentálně nepotřebuju. Můj majetek čítá na padesát thrallů, včetně kováře, dělníků na polích, tkadlen i pracovníků v loděnici. Domácnost mi pak vede a dalším čtyřem nevolníkům velí vdova po mém strýci.

Zvědavost je ale zkrátka silnější. Chci vidět, co jedna z Leifových nejvýznamnějších hraničních osad vydala za poklady. Vzali jsme odamtud jen pár žen a větších dětí, které už zastanou práci, spíše pro výstrahu Leifovi. Všichni tu teď pod dozorem mých mužů klečí na

tvrdé zemi. Někteří se sklopenými zraky, jiní se vzdorem v očích, další plačky.

Začínám s prohlídkou na pravé straně. Nikdo z nich mě nijak zvlášť nezajímá, ale ruší mne druhá žena od konce. Je vzpurná. Cuká sebou, až jí dlouhatánské kadeře poletují okolo hlavy. Olaf má co dělat, aby ji udržel na kolenou. Přejdu na druhou stranu přímo k ní.

„Nepatřím sem,“ syčí nenávistně jako rozzuřená zmije.

Jistě, tohle si myslí všichni.

Uchopím ji za bradu a přiměju ji podívat se na mne. Její oči mají barvu tmavého lesního medu a v narudle zlatých vlasech jako by se jí odráželo zapadající slunce. V jejím pohledu čtu zuřivost.

„Jak se jmenuješ?“ Vzdorovitě semkne rty a pohodí hlavou, aby se vymanila z mého sevření. Chlapec vedle ní ustrašeně vzlykne a já uchopím ženinu tvář znovu a pevněji. „Na něco jsem se ptal. Tvoje jméno?“

Mhouří oči a ušklíbá se s jedním koutkem pozvednutým jako by se mi vysmívala.

„Birte... prosím, nechci, aby nám nějak ublížili,“ šeptne poňfukávající hoch a zlatovlasá žena ho na oplátku sjede našťvaným pohledem.

„Takže Birte, hm? Dobře, půjdeš se mnou,“ vytáhnu ji na nohy. Okamžitě se mi pokusí vytrhnout.

„Nepatřím sem,“ drtí znovu mezi zuby, když ji vyvádím z velké síně.

Dovléct ji do přiléhající obytné části mého domu dá víc práce, než jsem čekal. Vypadá křehce, ale uvnitř je divoká a nepoddá se snadno. Zavírám dveře a rozvazuju jí ruce. Zápěstí má celá sedřená, jak se snažila vyprostit.

„Pust' mě odsud,“ vyprskne na mě jako naježená kočka.

„Kdepak, teď' jsi moje,“ zazubím se na ni. Její vzdor mne rozčiluje a baví zároveň.

„Co se tu děje? Proč je tady najednou tolik hluku?“ ozve se hlas z kuchyňské části, odkud vzápětí přichází teta Sigrun. „Kdo je to?“

„Birte, naše nová otrokyně. Přivezli jsme ji jako součást kořisti z Leifova území. Nejspíš ji nechám sloužit přímo tady.“

Sigrun spráskne ruce a zkoumavě si dívku prohlíží.

„Už máme na starost o dům určené dvě. K čemu nám bude další? Nechceš ji raději přiřadit mezi tkadleny či k práci na poli?“

„Kdo ví,“ pokrčím rameny, „třeba si ji nechám do postele. Podívej, no není hezká? Byla by škoda, kdyby její prsty zhrubly tkaním a pleť se svrašťela sluncem a větrem. Jistě si s ní užiju spoustu zábavy.“

Zajatkyně rozzuřeně vykřikne a pokusí se mne dokonce uhodit. Její nebetyčná drzost mě na chvíli zaskočí a vzedme ve mně vlnu hněvu. Chytím její ruku dřív než rána stačí dopadnout. Bolestně sykne, když sevru její poraněné zápěstí a přitáhnu si ji blíž.

„Svému osudu stejně neunikneš,“ šeptám jí výhružně do tváře. Má trpělivost s ní dosahuje svých mezí a brzy jí nejspíš budu muset názorně ukázat, jak se má patřičně chovat ke svému pánovi, nebo ponese důsledky.

„O mém osudu nerozhoduješ ty. Ten mají ve svých rukou bohové a Norny. Nech mne odejít, dokud máš čas,“ odporuje mi.

„Něco se mi na ní nezdá,“ vrtí Sigrun hlavou a s povzdechem odchází zpět věnovat se vaření, na které nejraději dohlíží osobně.

Nevím, co by se jí nemělo pozdávát. Tahle mladá žena je překrásná. Dokonalá. Až na tu její vzpurnost, ale i ta se dá zlomit. Musím si zatím promyslet, jak s ní naložím. Odvléct ji rovnou do komory, jež slouží jako má ložnice, se sice jeví být lákavou možností, ale čeká mě ještě spousta důležitější práce.

Uchopím ji za paži a vedu ven k těsně přilepenému domku, který obývají společně se zvířectvem mí ostatní nevolníci přiřazení ke službě o domácnost. Stojí před ním vědro s čistou chladnou vodou, v němž jí omyju obě téměř do krve rozedraná zápěstí. Semkne rty a nevydá jediné hlásky, ani když ji uvádím dovnitř.

„Zatím zůstaneš tady, dokud pro tebe nepošlu. Pokus se utéct, najdu si tě a dovedu zpět. Dělej hlouposti a ztrestám tě, Birte,“ varuju ji.

Všimnu si mlsných pohledů svých dvou mužských nevolníků.

„A vy... opovažte se jí jen dotknout a uřežu vám koule.“
Výrazy v jejich tvářích se promění. Příliš dobře vědí, že nežertuju.

Po pár hodinách se vracím zpět domů, nechávám ji otrokyní Hildou vyzvednout v jejich přístřešku a předvést přede mne. Znovu se mi zatají dech, jakmile přejezu zrakem její tvář i celou postavu. Kdyby měli bohové stvořit ženu dle mých nejtajnějších představ a tužeb, vypadala by přesně takhle. Pokynu Hildě, že může odejít. Nelibostí nakrčí nos a věnuje nové thrallce pohrdavý pohled.

Přiblížím se k Birte, načež ta zúží medově zlatavé oči do šterbin a nenávistně si mne přeměřuje. Nedá mi to a musím se nad tím pousmát, což ji zřejmě provokuje ještě víc.

„Takže jsi pořád nepřišla k rozumu?“

„A ty?“ opáčí nezdvořile. „Stále mi odpíráš navrátit svobodu?“

Přistoupím až těsně k ní. Jakmile ji pohladím po tváři, abych se přesvědčil, zda je na dotek tak hebká, jak vypadá, ucukne.

„Jsi moje odměna za nájezdy, které jsme museli snášet od Leifa, a já si ji hodlám náležitě vychutnat,“ šeptám jí důrazně u ucha.

„Je mi jedno, co mezi sebou s jarlem Leifem máte za spory. Já nepodléhám nikomu. Nikomu nepatřím.“

Uchopím ji lehce za hrdlo a pod rukou cítím její zrychlený tep.

„V tom se právě mýlíš. Patříš mně a já si můžu vzít *cokoli*.“

Semkne svůj pohled s mým a opovržlivě pronese: „Jistě, že můžeš. Jenže zmocnění se něčeho silou ti nikdy nepřinese takové potěšení, jak kdybys to dostal.“

Pustím ji, jako bych se o ni popálil. Jak si dovoluje mi něco takového říct? Vzduchuje mi? Mně, jarlovi?! Zajatkyně, pouhá otrokyně. Mohl bych ji potrestat, prodat ji, vynutit si její poslušnost. Jenže něco na ní vážně je. Cosi nezvyklého, co mě donutí zastavit své konání a rozmýšlet se. Je zkrátka čímsi jiná.

Co je vůbec zač?

V očích jí vítězně zaplame. Pochopila, že do mé mysli zasela sémě pochybnosti.

„Sigrun!“

Teta se sem dovleče z kuchyně. Začíná mít čím dál větší problémy se zády.

„Birte bude nakonec přece jen sloužit v domě, pomůže ti v kuchyni a s poklizením. Dej jí jakoukoli práci a neboj se ji prohnat. Když se unaví, možná ji ta drzost přejde.“

Birte

Ach, bohové! Spikli jste se proti mně? Čím jsem se vůči vám natolik provinila, že jste mne uvrhli do téhle šlamastyky? Rozhodli jste se pro tak škodolibou odplatu za mou snahu o vzdor nevyhnutelnému? Vystavíte mne tomu, proti čemu jsem se vymezila? Chránila jsem pouze to, co je mi drahé! Verdandi!? Verdandi, jaký osud pro mne právě předeš?

Rozervané myšlenky mi táhnou hlavou, když do popela v ohništi v nestřeženém okamžiku čmárám klacíkem náčrtek Ygdrassilu, u jehož kořenů Norny sedávají. Tak ráda bych od nich získala jasnější odpovědi.

Mimoděk přejeďu rukou po koženém váčku upevněném u pasu, který je pečlivě skryt pod mými svrchními šaty. Svá předloktí se neodvažují odhalit. Così, jakýsi důrazný hlas, který jsem zaslechla ve své mysli již při zjetí, mi našeptává, že svou identitu musím alespoň prozatím pečlivě utajit a záměry Noren přijmout.

Blíží se ke mně šouravé kroky, jež patří staré ženě. Kráčí trochu nahrbeně a myslím, že má už i křehké kosti. Z jejího vrásčitého, větrem i sluncem poznamenaného obličeje však čtu jistou laskavost. Zvědavě si mě prohlíží, jako by vůči mně pojala nějaké podezření. Rychle zahladím svou předchozí malůvku.

„Co s tebou, děvče? Netuším, čím Knut přemýšlel, když tě sem přivedl. Tedy, vlastně asi tuším,“ vycení v lišáckém úsměvu chrup, v němž postrádá mnoho zubů.

„Já sem nepatřím,“ upru na ni prosebný pohled, jako by mi snad ona mohla pomoci nějak ho přesvědčit.

Povzdechne si a svěsí ještě více ramena: „O tom, kdo kam patří, my dvě nerozhodujeme. Ale neboj se, Knut není špatný člověk, mohla jsi skončit mnohem hůř.“

Nasucho polknu a zadrhne se mi dech.

Bohové, vážně? Mám snad být za tenhle osud ještě vděčná?

Stařena mi poklepe špičatým prstem na rameno.

„Nesmutni, takové pěkné tvářičce chmury nesluší. Až vymeteš ohniště, přijď za mnou do kuchyně. Když zaměstnáš ruce, i hlava přijde na jiné myšlenky.“

Tahle žena v sobě nese letitou moudrost. Kéž by tak přivedla k rozumu i toho paličáka, co mne tak drze uchvátil na území sousedního jarla. Kdybych se bývala nezdržela u toho chlapce s vykloubeným ramenem, jehož stejně nakonec odvěkli se mnou...

Pozdě však zoufat nad vlastním osudem. Je třeba postavit se mu čelem. Tak ne, že mi ho, milé Norny, příliš zašmodrcháte.

Knut

Sigrun se zpočátku trochu mrzela, k čemu potřebujeme další hladový krk do domácnosti. Po pár dnech se jí ale na tváři trvale usazuje spokojený výraz. Birte rozhodně není líná a k Sigrun promlouvá laskavě, což je v ostrém kontrastu s tím, jak se ta drzá ženská chová ke mně.

„Zítra večer budeme mít hosty. Pošli Hildu a Thyru na trh, Toke ať zkontroluje, že máme dostatek medoviny. Skardeho vyšleme na lov, snad se vrátí s dostatkem zvěřiny, abychom návštěvníky náležitě uctili.“

„Kolik lidí mám očekávat, Knute?“ zjišťuje teta.

„Jarla Ulfa z Halsteinu se čtyřmi muži a pozvu ještě bratry a Frodeho. Ať hostina stojí za to. Potřebujeme jejich spojenectví pro případ, že by Leifovy nájezdnické choutky stále nebyly uspokojeny, a i vzájemným obchodním vztahům naše pohostinnost jistě prospěje.“

Sigrun pokyvuje a odchází předat pokyny otrokům. Birte se ohání koštětem a okatě si mne nevšímá. Když se k ní přiblížím, přetáhne mne jakoby omylem pometlem po lýtku. Nedokáže se však přemoci, aby jí po tváři nepřeběhl na kratičký moment škodolibý výraz.

Chytím ji za paži a přitáhnou ji k sobě.

„Ještě jednou, a tím koštětem dostaneš ty,“ zavrčím jí do obličeje. „Teď mě dobře poslouchej, zítřejší setkání je pro mne důležité. S Hilidou a Thyrou budete naše hosty obsluhovat a dáš si záležet, jasné? Žádné problémy, žádné naschvály. Nebo si mě nepřej, rozumíš? Má shovívavost vůči tobě je také omezená.“

Nehne ani brvou a vyzývavě na mě hledí. Srdce se mi rozbuší rychleji. Nevím, zda rozčilením, nebo tím, jak je nádherná, když z jejího těla stoupá opojné teplo a přináší ke mně její vůni.

Mohl bych si ji vzít hned teď a tady a měl bych na to zatracené právo. Jenže má pravdu, nepotěšilo by mne to tak, jako kdyby se mi nabídla sama. Je mou trofejí a já si ji toužím vydobýt. Snadná kořist by se mi brzy omrzela a nenaplnila by má očekávání. Pouze z toho důvodu jsem si ji zatím nepřivlastnil.

Zatím.

Skloním se a téměř se dotknu jejích rtů. Ucukne.

„Tak rozumíš?“ sevřu její tvář ve svých prstech.

„Jistě,“ odvěti, „přece bych *Sigrun* neudělala ostudu.“

Birte

S jakým gustem bych o něj tohle pometlo přerazila! Je tvrdohlavý jako mezek a přes všechny mé výhrady v posledních dnech využije každé příležitosti, aby mne provokoval.

Ochomýtá se kolem mne, neodpustí si letmé doteky nebo alespoň upřené zírání. Ne, nevynucuje si nic násilím, přesto mi odmítá navrátit mou volnost. Tu, již jsem si ve svém životě cenila vždy nejvíce.

Co by jej také k takové změně názoru vedlo? Nemám na něho jedinou páku, již bych mohla využít ve svůj prospěch. Ústa mám slepená tajemstvím. Přemýšlela jsem nad útekem? Snad tisíckrát. Odhodlala

jsem se pokoušet své štěstí? Ani jednou. Není mi to souzeno. Ještě ne. Vzepřít se znovu vyšší vůli si už nemohu dovolit.

Mé sny ke mně promlouvají, a já se vždy vzbudím navztekaná bezbřehou bezmocí. Jenže ne vše v našich životech se děje z naší vlastní vůle.

Nitě našich osudů sprádají Norny, a my jsme jen postavičkami ve hře našich bohů. Někdy nám trochu povolí opratě, abychom nabyli opojného pocitu svobody, a oni je následně opět tvrdě utáhnou a ukáží nám, kde je naše místo. Pokud se pokusíme jejich záměry narušit, se zlou se potážeme a vysloužíme si tím trest.

Ten můj se momentálně odehrává zde. V domě jarla Knuta ze Skjaldholtu, toho protivného náfučky, který si myslí, že si mne může nárokovat. Sevřu proutěné koště v ruku tak pevně, až mi praští v kloubech a představuji si u toho, že se jedná o jeho hrdlo, okolo nějž se ovíjejí mé prsty smrtícím stiskem.

Jedinou osobou, která mou přítomnost zde činí snesitelnější, je jeho teta. Tuhle dobrosrdečnou stařenu jsem si zamilovala. Chová se vlídně a ráda si se mnou povídá, jako bych pro ni nebyla jen prostou otrokyní. Pokročilý věk se podepsal na jejím těle, ale ne na duchu. Má bystrou hlavu a v oku mladickou jiskru. Nedává mi mnoho příkazů, a já se přesto snažím ulehčit jí s domácností, co mi síly stačí.

Nazítří mám ještě obskakovat nějaké jeho hosty a tvářit se u toho mile. Zpropadeně, bohové, jak ráda bych vykřičela do světa, že nemá žádné právo mi tohle nakazovat. Že porušuje všechna zažitá pravidla, když mi upírá svobodu a chová se ke mně jako k nevolnici.

Tak proč mi to není dovoleno? Proč mám mlčet a veškeré toto příkoří snášet? Přejedu opět dlaní po váčku u svého pasu a prsty mě svrbí, jak bych v něm ráda zalovila pro hlubší odpověď.

Bud' trpělivá, dítě, bud' trpělivá. Přijmi, co sis vysloužila a plň, co máš. Vše podstatné se vyjeví ve správný čas.

Knut

Ženy se celý den činí s tetou v kuchyni. Hilda s Thyrou nachystaly stoly, pokrmů i medoviny bude hojnost. Snad ta zatrolená světlovlasá holka nic nezkaží. Zrovna si hřbetem ruky odrhнула z čela uvolněný pramen a zanechala na něm černou šmouhu od sazí.

„Sigrun, dohlédni, ať se trochu upraví,“ mlasknu nespokojeně.

Teta přikývne, předá kuchyni Hildě a pokyne Birte, aby ji následovala. Ta se drze ušklíbne, když kolem mne prochází. Výjimečně mě ušetří svých průpovídek, s nimiž mám na své poměry nečekanou trpělivost. Sám sebe překvapuju a děším zároveň tím, jak jsem jí propadl ve vteřině, kdy jsem ji zahlédl klečel u svých nohou ve velké síni.

Moci ji tak chytit pod hrdlem... a potom políbit tu její nevymáchanou pusu a přirazit ji zády na zed', dokud by místo uštěpačných poznámek neopouštěly její ústa pouze slastné steny.

Za chvíli dorazí švagr Frode a mí bratři Njal a Rune. Jsem z nich nejstarší, i proto jsem se stal jarlem poté, co naši rodiče zahynuli na moři během poslední z obchodních výprav.

Všichni doufáme, že bychom mohli s Ulfem, který je nejbohatším a nejváženějším ze sousedních jarlů, uzavřít širší spojení a prohloubit obchodní styky.

Thyra přikládá na dlouhé ohniště a zapaluje suchopýr v olejových lampách. Hosté vstupují, a mezitímco se vítáme, dvě z mých otrokyň se jim úslužně pokloní a nalévají nám medovinu. Jedna však stále chybí.

„Skál!“ připíjíme si halasně, zatímco ťukáme poháry o sebe.

Z kuchyňské části obydlí skryté částečně za řadou sloupů vychází Sigrun se dvěma mísami lahodně vonících pokrmů. Málem mi zaskočí, když ji následuje Birte. Vlasy má umně spletené a na sobě modré šaty, které kdysi patřivaly Sigrunině dceři. Teta pokládá jednu z mís přede mne a Njala a spiklenecky na mě mrká. Nejspíše mou poznámku o Birtině úpravě vzala až příliš vážně.

Dívka neuniká pozornosti ostatních mužů u stolu. Ulf si ji zálibně prohlíží, na můj vkus nějak *moc* zálibně. Polévá mne horko, tohle jsem nejspíš nedomyslel. Jí jsem chtěl dát za vyučenou a na ně udělat dojem. Zatím mám pocit, že se vývoj dnešního večera mstí nejvíce mně.

Muži hodují na zvěřinové pečení a Hilda téměř nestíhá dolévat. Jeden z Ulfových mužů ji plácne po zadku, avšak ona na sobě nedá nic znát a pokračuje ve své práci.

Probíráme obchod, Leifovy nájezdy a domlouváme nákup plachty pro naši loď, zatímco připijíme opakovaně na spojenectví. Omamný mok obluzuje smysly, uvolňuje mravy a rozplétá jazyky. Poposedávám jako na trní. Nespouštím z Birte oči.

Očividně se tu necítí dobře, ale snaží se zachovat klid. Proklaje mne zrakem, když ji chlap z Ulfova doprovodu chytí kolem pasu, přitáhne si ji blíž a zaboří obličej do jejího břicha.

„Pojď mi dolít,“ přikazuju jí a ona se zapře za jeho ramena a lehce se vymaní z jeho sevření.

Když prochází kolem Runeho, ten jí přejede dlaní po bocích. Zatínám ruce v pěst, až mi běhlají klouby a věnuji mu varovné zamračení. Ve tváři se mu zračí překvapení, ale nejspíš mu došlo, že na tuhle ženu si má nechat zajít chuť.

Stahuju zlatovlásku k sobě do klína. Pokouší se ode mne zvednout, ale sevru v dlani zezadu její šíji. Pevně, aby se mi nemohla vysmeknout a pochopila jasně poselství, které se k ní tím snažím vyslat.

„Nepřeji si, aby se tě dnes večer kterýkoli muž dotýkal,“ šeptám u jejího ucha.

„Jeden to právě dělá,“ odvětí.

Zesílím ještě o něco víc tlak na jejím krku, a ona trochu zakloní hlavu.

„Jakýkoli kromě mne,“ zavrčím.

Obezřetně se rozhlíží kolem. Vnímá stejně jako já vilné pohledy chlapů okolo stolu i ty nasupené, kterými ji probodávají zbylé otrokyně.

„Jen všechno zhoršuješ,“ cedí mezi zuby.

„Chráním tě. Měla bys mi projevít trochu vděčnosti.“

„Sám jsi mě do téhle situace dostal.“

Po zbytek večera si ji hlídám a dávám snad dostatečně najevo, že je *moje*. Některým hostům neunikne jistý výraz zklamání. Ulf možná počítal s tím, že mu ji nabídnu jako pozornost za jeho ochotu ke spolupráci, nakonec ovšem vezme zavděk i tmavovlasou Thyrou a odvádí si ji někam ven. Hilda skončí na klíně toho muže, který se předtím tiskl na Birte. Sahá jí pod sukni, ona však jen útrpně semkne rty.

Muži jsou opilí a v doprovodu mých bratří se odchází vyspat do Runeho domu, který skýtá nejvíce prostoru. Sigrun dívkám zavelí, aby sklidily ze stolů.

Birte tak činí se sklopenou hlavou, Thyra se mezitím vrátila a vytřepává si slámu ze sukně. S Hildou si vyměňují pohledy, jejichž významu nejspíš rozumí jen ony dvě. Některé směřují i Birtiným směrem, což se mi vůbec nelíbí.

Beru si ji stranou a nabízím jí nocleh přímo ve svém domě. Nevím proč, ale najednou o ni mám strach. Ulfovi muži i bratři se švagrem sice odešli, ale můj nepříjemný pocit přetrvává. Kdyby chtěli, mohou se vrátit a nevím, co všechno by jí byli schopni provést.

Ona však jen hrdě vztyčí bradu a pronese: „Pokud se mi cokoli stane, padá vina za to na tvou hlavu. Měl jsi mi navrátit svobodu. Vlastně, neměl jsi mi ji nikdy brát.“

Odnáší do kuchyně poslední poháry a pak odchází do domku pro otroky.

Povzdechnu si a vydám se stejným směrem. Tokemu a Skardemu nařizuji, že mají až do rána hlídat, aby se k ženám nikdo nedostal.

Birte

Neubráním se tichým slzám, které smáčí moje líce. Muset přihlížet dnešnímu dění a nesmět zasáhnout pro mne bylo čirým utrpením.

Vím, že mne Thyra ani Hilda nemají v oblibě kvůli jistému výsadnímu postavení, jež dává Knut od počátku bohužel dosti okatě najevo. Dnes večer to však již přehnal. Choval se příliš ochranitelsky, dával majetnický najevo, že o mne nesmí nikdo jiný ani prstem zavadit, a přitom opilým hostům předhodil své dvě zbylé nevolnice.

Jak se teď asi musí cítit? Zneužité, pošpiněné. Kolikrát již musely v minulosti podobné příkoří podstoupit? Unikne mi kratičké vzlyknutí. Byla bych raději na jejich místě? Ne, jistě, že ne. Budu však Knutovi za jeho projevenou shovívavost vůči mé osobě vděčná? Ani náhodou! Neprosím se ho o ni. Chci zpět jen svou volnost, k níž jsem ze své podstaty předurčena.

Navíc mne nechránil kvůli mně samé, ale kvůli sobě. Kvůli jeho chtíči, jeho touze, která z něho vyzařuje, kdykoli se ocitnu v jeho blízkosti. Přál by si mě podmanit, využít mé tělo a opanovat mou duši. Jenže nic z toho není tak snadno k mání.

Mohl by se mě zmocnit násilím, s tou myšlenkou žiju každý okamžik dne, ale zároveň vím, nebo si alespoň namlouvám, že tak neučiní. Protože bych tím pro něho neměla takovou hodnotu. Chce mě celou, poddajnou a přizpůsobivou. Prahne po mé povolnosti, přitahuje ho pomyslením, že se mu odevzdám ze své vůle. Touží mě zlomit a přizpůsobit k obrazu svému, abych mu podlehla z vlastní slabosti a dala mu pocítit sladké vítězství.

Ovšem tak se nestane, mám svou hrdost a jen hlupák by si mohl myslet, že můj názor snadno změní. Nezáleží totiž na tom, jak se chová vůči mně. Sleduji ho, každý jeho pohyb, krok, gesto, slovo.

Ne, není vyloženě krutý, jedná v rámci pravidel našeho světa, přesto, pokud by si mě chtěl získat, musel by svůj přístup značně změ-

nit. Především mi navrátit mou svobodu, již se po něm opakovaně dožaduju, jak jen mi omezené hranice vytyčené v rámci mého úkolu dovolují.

Jenže on je umanutý paličák, který si myslí, že na mě má nějaká práva. Mám sto chutí se před něho postavit a zakřičet mu do obličeje, jak moc se mýlí, ale vím, že by mě stejně neposlouchal. Je příliš zabeďněný, opájí se pocitem své nadřazenosti, a já mu o sobě stále nemohu vyrazit více. Ne, dokud to sami bohové nedovolí.

Má ústa opustí další vzlyk, bezmocný, nazlobený, odevzdaný. Odevzdaná jsem i ve chvíli, kdy se nad ránem v rohu místnosti vztyčí dvě postavy a zamíří mým směrem.

Knut

Zahlédnu ji hned zrána na dvoře. Slunce se jí třpytí v záplavě svět-
lých vlasů, což ji činí přímo nadpozemsky půvabnou. Všímám si však,
že se dnes pohybuje jinak, je trochu zvláštně předkloněná.

„Birte!“

Buď mě neslyší, nebo náhlou hluchotu urputně předstírá.

„Birte!“ zopakuji její jméno důrazně, a ona se zastaví.

„Přeješ si?“ pronese zády ke mně.

„Otoč se!“

Ztuhne v ramenu a mí otroci si vymění pohledy.

„Něco jsem ti řekl!“

Neochotně se obrací a pokouší se zaujmout vzpřímený postoj. Pra-
meny vlasů si pohozením setřese do obličjeje.

Dvěma kroky jsem u ní a zvedám její svěšenou hlavu za bradu po-
mocí dvou prstů tak, aby mi hleděla do očí. Přejedu dlaní po podlitině
na její tváři a zastavím se na rozraženém rtu. Uhne pod mým dotykem.

„Nezhoršuj to zase,“ zasyčí.

„Následuj mě do domu,“ rozkazuju.

Semkne vzdorovitě ústa a pěsti, ale se zrakem sklopeným k zemi
jde.

Uchopím ji za ramena a postavím si ji proti sobě. Jednou rukou se drží za žebra, ale vpíjí se do mě pevně svým pohledem plným tekutého medu.

„Kdo z těch mužů ti ublížil?“ ptám se a přistihuji sám sebe, že se mi v hlase ozývá hněv.

Pokud si dovolili přivlastnit si bez mého svolení, co je moje, se zlou se potážou bez ohledu na to, zda se jedná o mé příbuzné či spojence.

Chladně se zasměje: „Myslíš, že by se mne po tvém včerejším jednání některý z nich dovolil byť jen dotknout? Dal jsi mne přece hlídat v domku.“

Začínám pojímat podezření, že nebezpečí se tentokrát připlížilo zevnitř.

„Za to, že na tebe vztáhly ruce, jim je nechám useknout a jejich končetiny věnuji jako oběť bohům,“ kypí ve mně vztek.

„Ne, prosím,“ rozšíří se jí zorničky hrůzou.

Zkrátí vzdálenost mezi námi na nejmenší možnou, a následně ucítím její dlaně na svých, jako by mne chtěla odradit, abych svůj rozsudek vykonal bezprostředně sám.

„Prosím, ne. Kvůli mně ne,“ zračí se jí v obličejí upřímná žádost a možná si ani neuvědomuje, jak pevně mi tiskne ruce.

„Proč se jich zastáváš, když ti ublížily?“

„Protože jejich jednání chápu. Byly našťvané a zoufalé. Je jsi svým hostům předhodil a mne jsi okatě chránil?“

„Musely vědět, že je za tvé napadení budu chtít potrestat.“

„Třeba v to i doufaly. Poté, jak výhrůžnými pohledy jsi včera všechny častoval, možná dokonce věřily, že je ve svém rozčilení rovnou zabiješ a ony nebudou muset dál snášet takový život plný ponížení.“

„Jsou to pouhé otrokyně, takový osud jim Norny upředly.“

„I já jsem teď obyčejná otrokyně vydaná ti na milost,“ sklopí hlavu a já ji políbím na temeno.

Zachvěje se, ale neožene se, ani neucukne. Přičítám její nenadálou odevzdanost tomu, že je celá dobitá a nechce si prudkým pohybem přivodit další bolest.

„Ne, ty nejsi,“ zašeptám.

„Pak mi dej svobodu,“ pozvedá ke mně opět zrak s nadějí, kterou musím zklamat již po tolikáté za poslední dny, kdy se své volnosti dožadovala mnohem méně pokornými způsoby.

„To nemohu, Birte.“

Ovíjím jí ruku kolem pasu a tisknu ji k sobě. Pocítím touhu starat se o její bezpečí a zároveň jí dát pocítit, že se mne nemusí bát a stále mi ve všem oponovat. Bolestně sykne. Odtáhnu ji a vidím, že v místě, kde si předtím držela ruku, jí lehce sákne krev. Potlačím nutkání své dvě zbylé nevolnice skutečně sprovodit ze světa a volám Sigrun.

Lomí rukama, když ji uvidí.

„Musíme jí ty rány vyčistit, aby se nezanítily.“

„Nejsou zase tak vážné, ale souhlasím s tebou. Řepík máš?“ ptá se Birte, Sigrun jí to potvrzuje a následně odchází k ohništi, aby jej svařila.

Volám si jednoho z nevolníků, tiššího Tokeho, a nařizuju mu přinést vědra s vodou. Ustrašeně kýve a plní rychle příkaz. Ví, že by mohl být taky potrestán, když těm dvěma nezabránil, aby jí ublížily.

Nechávám ho doprostřed místnosti postavit ještě jednu větší dřevěnou nádobu.

„Svlékni se a stoupni si do ní,“ vybízím Birte.

„Otoč se,“ vrací mi rozkaz, který nehodlám uposlechnout.

Vytrvale na ni hledím, protože takovou příležitost si nemohu nechat upláchnout.

„Já čekám.“

„Já taky,“ trvá si na svém.

Přichází Sigrun s hrncem plným bylinného výluhu a kousky látky.

„Děvenko, musíš se svléct, abychom tvé rány omyli,“ promlouvá k ní laskavým hlasem. Střelí po mně pohledem, ovšem já se odmítám vzdát.